

POSTANOWIENIE

Dnia 14 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Wojciech Katner

SSN Hubert Wrzeszcz

w sprawie z wniosku A. N.
przy uczestnictwie L. C. i innych o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości
przez zasiedzenie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 stycznia 2015 r.,
zażalenia uczestniczki L. C.
na postanowienie Sądu Okręgowego w W.
z dnia 22 września 2014 r.,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 22 września 2014 r. Sąd Okręgowy w W. odrzucił skargę kasacyjną uczestniczki postępowania L. C. od postanowienia tego Sądu z 2

kwietnia 2013 r., uznając, że skarżąca nie usunęła braków formalnych wskazanej skargi, a mianowicie nie sprecyzowała zagadnień prawnych mających uzasadnić przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i nie uzasadniła wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania, czego ustawodawca wymaga w art. 394⁴ § 2 k.p.c. Poza tym nie wskazała należycie podstawy kasacyjnej przewidzianej w art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c., gdyż nie skonkretyzowała, mimo wezwania, przepisów postępowania, których naruszenie przez Sąd drugiej instancji zarzucała.

W zażaleniu na postanowienie z 22 września 2014 r. uczestniczka postępowania zarzuciła, że Sąd drugiej instancji przekroczył przyznane mu uprawnienia w związku z nadawaniem biegu procesowego skardze kasacyjnej. Ocena skargi kasacyjnej z punktu widzenia jej prawidłowości formalnej w zakresie ujęcia zagadnień prawnych stanowiących przesłankę jej przyjęcia do rozpoznania oraz właściwego ujęcia podstawy kasacyjnej należy bowiem do Sądu Najwyższego. W konsekwencji Sąd Okręgowy dopuścił się obrazy art. 398⁶ § 1 i 2 w związku z art. 519¹ k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Na podstawie art. 398⁴ § 2 k.p.c. składający skargę kasacyjną ma obowiązek zawrzeć w niej odrębny wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz z uzasadnieniem. Z akt sprawy wynika, że Przewodniczący w V Wydziale Cywilnym Odwoławczym Sądu Okręgowego w W. stosownym zarządzeniem wezwał skarżącą (reprezentowaną przez profesjonalnego pełnomocnika) do uzupełnienia skargi kasacyjnej między innymi przez przedstawienie uzasadnienia wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania (k. 2178). Wykonując wezwanie uczestniczka postępowania wniosła do Sądu Okręgowego pismo z 3 września 2014 r., w którym wskazała, że wymagane uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej jest już zawarte w tej skardze. W konsekwencji nie dostosowała się do wezwania Przewodniczącego.

Powyższego stanowiska skarżącej nie można podzielić. Z treści skargi kasacyjnej i jej konstrukcji jednoznacznie wynika, że skarżąca faktycznie nie zadała sobie trudu, ażeby w skardze tej zawrzeć także odpowiednią argumentację stanowiącą uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania. Ograniczyła się

jedynie do sformułowania określonych zagadnień prawnych, w jej przekonaniu zagadnień o charakterze istotnym.

W tej sytuacji dla oceny zasadności zażalenia nie mają znaczenia inne podniesione w nim okoliczności procesowe. Co najwyżej można zauważyć, że faktycznie nie jest rzeczą sądu drugiej instancji, za pośrednictwem którego skarga kasacyjna ma być skierowana do Sądu Najwyższego, aby dokonując szeroko rozumianej oceny formalnej skargi kasacyjnej, rozważał w aspekcie ewentualnej konwalidacji prawidłowość konstrukcyjną tej skargi w odniesieniu do sformułowanych podstaw kasacyjnych. Wady skargi kasacyjnej w tym zakresie nie są bowiem usuwalne.

Wobec takiego stanu rzeczy, na podstawie art. 398¹⁴ § 1 k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 i art. 13 § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.